

EL MICALET GALÀCTIC

El llop vençut i altres contes mig inventats

Josep Antoni Fluixà

Dibuixos de Sònia Albert

–I per què mig inventats? Vull dir, per què no inventats del tot?

–Perquè els contes que llegiràs no naixen només de la meua imaginació, ni de la meua voluntat. Alguns els he escrit a partir de records de narracions que em contava la meua iaia materna, com, per exemple, «El llop vençut» o «El miracle». Altres narren una notícia apareguda en la premsa, com és el cas d'«El gall de Benifaió». I, finalment, tots els altres no els hauria escrits si no me'ls hagueren en-

comanats per a formar part d'un llibre de text o d'una antologia escolar de lectura. Són, per tant, contes que, d'una manera o d'una altra, algú m'ha ajudat a escriure, de la qual cosa estic molt agraït. Sobretot, perquè ara, tu –lector o lectora–, els podràs llegir tots junts en un llibre i jo em sentiré molt feliç si et fan emocionar, somriure i passar-t'ho bé.

El llop vençut

Fa molts anys, en l'època en què els animals parlaven, vivia un llop, gegant i ferotge, prop de les serres de Corbera i les Agulles. Aleshores aquell paratge encara estava ple d'alzinars i la garriga creixia pertot arreu, com si fora un llarg cobertor verd deixat caure damunt les muntanyes i les seues valls, d'Aigües Vives, la Murta i la Casella. Tot era un extens i interminable bosc habitat per les més diverses

criatures. I de totes elles, el llop es considerava amo i senyor. Les superava en força a totes, i això ja era per a ell motiu suficient per a no respectar-les.

Les llebres, que tant sobreabundaven per aquelles contrades, no coneixien la tranquil·litat des de feia anys. Estaven acovardides pel llop i, difícilment, les veies córrer o jugar. A penes eixien de la llodriguera. Només ho feien quan no hi havia més remei. I és que, les pobres llebres!, no tenien una altra solució: si no volien morir de fam, havien d'arriscar-se a eixir i buscar alguna cosa mengívola. Però, és clar, més d'una, abans de trobar res, ja s'havia convertit en aliment de llop. Per això, quan eixien del cau, ho feien amb el cor en un puny i amb les orelles més alçades que la torre d'un campanar, per si de cas sentien el més mínim soroll sospitós.

Les raboses, que llavors formaven una bona tribu, tampoc no vivien contentes. I és que el llop aquell era un veritable assassí. Des que havia descobert que tenia una força superior, no volia més que lluir-la. I no desaprovava cap ocasió. Molestava totes les criatures i totes havien d'obeir-lo. Les raboses, pobres!, tampoc no caçaven a gust, perquè, si el llop les veia, les encaçava i més d'una havia acabat ferida.

Aquell llop no respectava ningú i tan farts estaven ja tots els animals d'aquell bosc, que un dia decidiren ajuntar-se per trobar un remei que els alliberara de la bèstia presumida i tirana que els feia la vida impossible.

—Però —va dir el cap de tots els cérvols—, com podem reunir-nos sense que se n'assabente?

—Això no és problema —li contestà la reina de les àguiles, que era l'encarregada de convocar tots els animals—. El llop dorm totes les nits a la

cova Negra, segons els informes del duc major. Aprofitarem, per tant, les hores en què dorm, per a reunir-nos al replà de la font del Garrofer.

–D’acord –van contestar la resta de les criatures.

I la reina de les àguiles va batre les ales i tot seguit alçà el vol.

A l’endemà, tots els animals estaven ja convocats i, així que el sol es va amagar per darrere de l’horitzó, començaren a fer camí cap al lloc de la cita. Caminaven en silenci i amb cura de no fer soroll. Només se sentia el vent, que xiuxiuejava aquella nit amb més força que mai i que ocultava la fressa de les passes. D’alguna manera, semblava que el vent col·laborava també per a fer possible la conspiració contra el llop.

Aquest, que ignorava tot el que succeïa a la seua esquena, dormia tranquil des de feia

hores, perquè aquella nit no feia temps per a estar fora de la cova amb aquell vent inesperat que bufava amb la força de mil dimonis.

I a les dotze de la nit estaven tots congregats ja al replà de la font. La lluna, en quart minvant, il·luminava vagament el bosc i deixava ombres pertot arreu. I començaren a parlar i a dir-se coses els uns als altres. Però el temps passava i no s'arribava a cap conclusió. Cadascú proposava un pla distint. Els gats de muntanya, per exemple, deien que sense una lluita a mort no hi havia res a fer. Les llebres, per contra, deien que això era un suïcidi. I d'aquesta manera, discutint, passaven les hores i l'alba guaitava ja el nas per les terres planes, quan aparegué un caragol més petit que l'ull d'un gos.

—Perdoneu-me que haja arribat tan tard, però és que el bosc és molt gran i els meus passos són molt curts... Des d'ahir a la vesprada

queestic venint –va dir el caragol molt lentament, perquè alenava fatigós, de tan cansat com estava.

–Estàs perdonat, senyor caragol –li va dir la reina de les àguiles, que coordinava els parlaments de la reunió–. Tampoc no t’has perdut res, perquè no hem trobat encara la solució al nostre problema.

–Aleshores, no patiu, jo us la donaré –contestà el caragol.

Quin silenci es va fer! Tots els animals fitaren el caragol amb sorpresa, però, sobretot, amb incredulitat.

–Sí, és cert, jo aconseguiré vèncer el llop –insistí el caragol.

I de seguida esclatà una rialla general tan forta que va fer trontollar els arbres. I, durant una bona estona, es van riure d’aquella bestioleta tan atrevida i insignificant.